

– **ТЪКМО** място за Снарк! – с жар Звънряят извика
и пое към брега с екипажа;
пръст грижовен в косата на всеки натица
и така го извлече до плажа.

– Тъкмо място за Снарк, ето, казах го дважд,
повторете го с мен солидарно!
Тъкмо място за Снарк! Трети път – за кураж.
Щом повтора го трижди, е вярно!

Екипажът строен бе: ще почнем с Ботуша,
с тях дошъл бе и майстор Шапкар,
Адвокат, ако казус възникне по суша,
и Посредник, за борсов пазар,

и Играч на билиард – виртуоз и спортсмен,
който вписваше точки в графички,
и Банкер – финансист, твърде скъпо платен, –
за да пази парите на всички.

Бяха взели и Бобър, уж дошъл да гребе,
пък греблото смени с плетиво;
но (Звънряят твърдеше) той спасявал ги бе
неведнъж от незнайно какво.

С тях вървеше и оня, известен с това, че
на тръгване всичко забрави:
часовник, чадър, капитал – до петаче,
че и денк с ловни дрехи остави.

Той четирсет и две пътни чанти поне
бе стъкмил, всяка с надпис на нея,
ала някак пропусна да ги спомене
и останаха всички на кея.

То за дрехите, карай, че той бе облечен
по-уместно за кучи студ зиме –
с пет палта наведнъж; ала в миг безчовечен
бе забравил и своето име.

И откликваше с „Тук съм“ на всяко „Здравей“,
всяко „Дай път“ и „Вярвай в науката“,
всяко „Как му се викаше“, всяко „Недей“,
но най-вече на „Дръж ми перуката“.

А пред разни умници с по-остри езици
той се ползваше с не едно име:
от любов го наричаха Дъбови-трици,
от омраза – Ела-че-ритни-ме.

– На вид хич го няма, в акъла – съвсем –
тъй твърдеше Звънарят любим, –
но е смел като лъв, а тук други не щем,
щом сме тръгнали Снарк да ловим!

Той се смее с хиени и шегите солени
им връща с бърз мах на брадичката;
веднъж мечка държа този смел джентълмен и
и вдъхна кураж на горкичката.

Той бил нявга Пекар, ала късно призна го:
майсторял само сватбени сладки.
От това на Звънаря не му стана драго –
ни сметана на борда, ни ядки.

С тях дойде и един причудлив господин,
който беше ужасен тъпак,
но за Снарк все мълвеше и Звънарят отсече:
– Да го вземем на борда все пак.

Той призна, че Месар е – след седмица плаване, –
но единствено с Бобри работи...
Тук Звънарят, смутен от това споменаване,
изпоти се и взе да ломоти:

– Ама вижте какво, Бобър само един
с нас пътува на кораба, да,
но е питомен той, услужлив, крайно фин
и другар мой в добро и в беда.

Ала Бобърът чу ги – тези думи и други
ясни знаци за мрачна съдба.
Зарида, че при всичките свои заслуги
е заплашен от удар в гърба.

Настоя, че Месарят ще трябва да плава
в свой отделен плавателен съд.
Но Звънарят го спря: – Невъзможно! Не става!
Не така ни диктува планът.

Управлявам аз кораб, командвам звънец
и в прав курс ги удържам едва:
та ще питам тук нашия бобър ищец
като как да се справя с по два?

Мигом Бобърът хукна да търси, горкият,
кинжалоупорна наметка,
на Пекаря му хрумна пък да му открият
застрахователна сметка.

И Банкерът предложи – на лизинг макар –
двоен застрахователен план:
една кредитна полица за щети при пожар
с допълнителна – при ураган.

Ала все пак, след този нерадостен ден,
при среща с Месаря натясно
извърщаше Бобърът поглед смутен
и зашепваше нещо неясно.